"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ :— ସାରା କଳ୍ପ ଭିତରେ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗ, ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯୋଗ ରୂପକ ସାକାରିନ୍ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ହେଉଛ " ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ପତ୍ତିର କାରଣ ତଥା ସେ ସବୁର ନିବାରଣ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସୁଛ ସେତେବେଳେ ହିଁ ସଂଶୟ ଉପନ୍ନ ହେଉଛି ଏବଂ ସଂଶୟ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଛି ଯାହାକି ପତିତରୁ ପାବନ ହୁଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଅ, ସର୍ବଦା ଏହି ଧନ୍ଦାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ ଜାହାନ ପା ଲିଆ ହେଁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କିଏ କହିଲେ? ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ କହିପାରିବେ । ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବା ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଦାତା, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ତେଣୁ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛୁ । ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛୁ ଯେ, ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବା ଏବଂ ଦୂରରେ ରହି ଶୁଣିବାରେ ବହୁତ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ମଧୁବନରେ ତୁମେମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣୁଛ । ମଧୁବନ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ମଧୁବନରେ ସେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କୃଷ୍ଣ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ - ଏଥିରେ ମେହନତ ଲାଗିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ବାରମ୍ବାର ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛି । ବାବା ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଭିତରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା କଳ୍ପର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗ । ଏହାର ନାମ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରଖାଯାଇଛି । ଏହା ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ଉତ୍ତମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ରଙ୍କର ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି ଯାହା ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା ଉତ୍ତମ ଥିଲା । ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କନିଷ୍ଠ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସାରା ପାର୍ଟ ଆତ୍ମା ହିଁ କରୁଛି, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଇଛି ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବାସ୍ତବରେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ ବା ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏହିକଥାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲି ଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ପରମଧାମରେ ରହୁଛି । ତାହା ହେଲା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହା ସାକାରୀ ଦୁନିଆ । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟୁ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆମେମାନେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛୁ । ପୁଣି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ସମସ୍ତେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସବୁ ପାର୍ଟଧାରୀ ଏକାଠି ଆସିଯା'ନ୍ତି ନାହିଁ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପାର୍ଟଧାରୀମାନେ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସେତେବେଳେ ଏକାଠି ହେବେ ଯେତେବେଳେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିଚୟ ମିଳିଛି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତରେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟେ, ଏଠାକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବା ସାରା ସମୟ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରା କଳ୍ପ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମେ ହିଁ ପାର୍ଟ କରି କରି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବାକୁ ବହୁତ ମଜା ଲାଗୁଛି । ନିଜେ ମୁରଲୀ ପଢିଲେ ଏତେ ମଜା ଆସେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମ୍ମୁଖରେ ରହୁଛ ନା ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭାରତ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଥିଲା ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ । ସ୍ମାରକୀ ସ୍ୱରୂପ ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖୁଛ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକାର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ନିବାସୀ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଦେବତା ଥିଲେ, ନିଜର ପାର୍ଟକୁ ତ ମନେ ପକାଇବା, ନୁହେଁ କି ଭୁଲିଯିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏଠାରେ ଏହି ପାର୍ଟ କରିଛ । ଏହା ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ପୁରୁଣା ହେବ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଉପରୁ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ଥିଲ । ସେଠାରେ କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ଏବେ ତ ରାଜଧାନୀ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛ ଯେ, ସେଠାରେ ଆମେ ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ କିପରି ଚଳାଇବା । ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ନଥା'ନ୍ତି କାରଣ ମତଦାତାଙ୍କର ଦରକାର ହିଁ ନଥାଏ । ସେମାନେ ତ ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କାହାଠାରୁ ମତ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଯଦି କାହାଠାରୁ ମତ ନେଲେ ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଦୁର୍ବଳ ଅଛି । ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତାହା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ କାୟମ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସି ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବାଣୀରେ ଆସୁଛ । କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ବିନା କର୍ମ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଯେମିତି ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ସେମିତି ତୁମ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆତ୍ମା କହୁଛି - ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଯାହା ବି ପାର୍ଟ ମିଳିଛି, ତାହା କରି ଚାଲିଛି । ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ନେଇ ଚାଲିଛି । ଆତ୍ମାର ପବିତ୍ରତାର ମାତ୍ରା ଦିନକୁ ଦିନ କମି-କମି ଯାଉଛି । ପତିତ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାପର ଯୁଗଠାରୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କିଛି ଟା ଫରକ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ନୂଆ ଘର ତିଆରି କରୁଛ, ଏକ ମାସ ପରେ ତା'ର କିଛିଟା ଫରକ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାବା ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ । ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ହକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅଛି । ଏଥିରେ ପୁରୁଷ-ସ୍ତ୍ରୀର ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମୋର ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ । ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେଉଛ । ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି - ହେ ମୋର ଗେହ୍ଲା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସମୟ ହେବ ଅଭିନୟ କରି କରି ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆସି ମୋ ସହିତ ମିଶୁଛ, ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାର୍ଟ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମେ ଅଭିନେତାମାନେ ଅଭିନୟ କରିଚାଲିଛ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ । ତା' ଭିତରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଶରୀର ତ ବଦଳି ଚାଲିଛି । ବାକି ଆତ୍ମା ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ପତିତ ଦୁନିଆ । ଯେତେବେଳେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଖେଳ ଅଟେ ନା । ନୂଆ ଦୁନିଆରୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ । ଏବେ ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହିବେ । ଏବେ ଏହି ବେହଦର ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମଶା ମାଛି ସଦୃଶ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଶେଷ ସମୟରେ କେହି ବି ଆତ୍ମା ପରମଧାମରୁ ଆସୁଛି, ତାଙ୍କର କ'ଣ ମୂଲ୍ୟ ଥିବ । ମୂଲ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ରହିଛି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯାହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା ତାହା ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ-ଗନ୍ଧ ନଥିଲା । ଏଠାରେ ତ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବଦଳିବ ନିଶ୍ଚିତ । ତୁମେମାନେ

ବୁଝାଉଛ ଯେ, ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ଥିଲେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ଏହିପରି ହୋଇ ଯାଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ତୁମେମାନେ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଆମେ କାହିଁକି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ନ କରିବା । କିଛି ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ରାଜ୍ୟପଦ ପାଇବା କ'ଣ ସହଜ କଥା କି! ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଚମତ୍କାର ଅଟେ ଯାହାକି ବାରମ୍ବାର ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୋର ହୋଇଗଲେ ଯୋଗ ଲାଗିଯିବ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ କରିବ? ନା । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତେଣୁ ଏହି ଶରୀରର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତ୍ୱମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା... ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ମହିମା । ତୁମକୁ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଜଣେ ହିଁ ମିଠା ସାକାରିନ୍ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ସାକାରିନ୍ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ତାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି କଥା ଜଣାଅ ଯେ, ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ସୁଖ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାଏ ଏବଂ ସେହି ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପକ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ମାୟାର ବିଘ୍ନ ବହୁତ ରହିଛି ତେଣୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଖାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ବାହାରିଯିବ । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଆତ୍ମିକ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ସେଠାକାର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ପୁଣି ଆମକୁ ନିଜର ପାର୍ଟକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମା ଭିତରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପାର୍ଟ ଆମର ରହିଛି । ସୁଖ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆମକୁ ମିଳିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଅଟୋମେଟିକ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପେ ଆପେ ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଚାଲିଯିବେ । ଏହାର ଅଧିକ ବିସ୍ତାରକୁ ଆମେ କାହିଁକି ଯିବା । ବାବା କେବଳ ଆସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଶା ସଦୃଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଶରୀର ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ଯିଏକି ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ସିଏ ନିଜର କର୍ମର ସବୁ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆତ୍ମା ନିଆଁରେ ପଡିଗଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଆତ୍ମାକୁ ତ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ଯୋଗାଗ୍ନି ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆରେ ନାଟକ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ଯେ, ସୀତା ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ । ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସୀତାମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ ଅଟ । ରାବଣର ରାଜ୍ୟରେ ଅଛ । ଏବେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ରାମ କେବଳ ସେହି ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଅଗ୍ନି ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ସୀତା ନିଆଁ ପାର ହୋଇଥିଲେ । କେଉଁଠି ଯୋଗ ରୂପୀ ଅଗ୍ନି, କେଉଁଠି ଏହି ନିଆଁ । ଆତ୍ମା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରଖିଲେ ହିଁ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଏଥିରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି ନା । ଏହି ନର୍କ ଦୁନିଆରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସୀତାମାନେ ରାବଣର ଜେଲରେ ଶୋକ ବାଟିକାରେ ଅଛନ୍ତି । ଏଠାକାର ସୁଖ ତ କାକ ବିଷ୍ଠା ସହିତ ସମାନ ଅଟେ । ଏଠିକାର ସୁଖକୁ କାକ ବିଷ୍ଠା ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ରହିଛି ।

ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଏବେ ଶିବ ସାଜନଙ୍କ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଆତ୍ମା ଫିମେଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲା ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ନିଜର ଝୁଲାମୁଣିକୁ ଭରିବା ଦରକାର । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଲେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥାଏ ଏବଂ ବାବା ଯେଉଁ ଧନ୍ଦା ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତାହା କରିନଥା'ନ୍ତି । ମୂଳକଥା ହେଲା ଆମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି ଦେବା ଦରକାର । ରାଜଧାନୀର ଯେମିତି ନୀତି-ନିୟମ ଥିବ ସେମିତି ହେବ । ଯେମିତି ମହଲ ତିଆରି କରିଥିବେ ସେମତି କରିବେ । ମୂଳକଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତାର । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ

ହେ ପତିତ-ପାବନ.... ତେବେ ପାବନ ହେଲେ ସୁଖୀ ହୋଇଯିବେ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହେଲେ ସବୁଠାରୁ ପବିତ୍ର ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ତାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ପବିତ୍ର ଜୀବନ । ତେଣୁ ବାବା ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ଉପରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂକଳ୍ପ ଉଠାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ତ ହୋଇଯାଏ । ବାସ୍ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ... କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପତିତ-ପାବନ କିଏ? ଏହା ହେଲା ପତିତ ଦୁନିଆ, ତାହା ହେଲା ପାବନ ଦୁନିଆ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହିଁ ହେଉଛି ପାବନ କିପରି ହେବ ଏବଂ କିଏ କରିବ? ଏସମ୍ବନ୍ଧରେ କେହି କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ପତିତ-ପାବନ କହି ଡାକୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଦି କହିବ ତୁମେ ପତିତ, ତେବେ ବିଗିଡିଯିବେ । ନିଜକୁ କେହି ବି ବିକାରି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥି ତ ସମସ୍ତେ ଥିଲେ । ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଥିଲେ ନା । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତାକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ତାହା ହେଲା ଶିବାଳୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ବି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁ ଚାଲିଗଲେ ପୁଣି ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଆସନରେ ବସାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ କିପରି ସଦ୍‌ଗତିକୁ ନେଇ ଯାଇପାରିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରହିବେ । ବାକି ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯିବେ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ନେଇଯିବେ । ପବିତ୍ରରୁ ପୁଣି ତୁରନ୍ତ କେହି ପତିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱ-ରଜୋ-ତମୋ...ଏବେ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେପରି ଏବେ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବତୀଘର ଅଟ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଗଲ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ନୌକା ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ରାସ୍ତା ବତାଇଲାବାଲା ପାଇଲଟ ଅଟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କୁହ ତୁମେ ଏବେ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ କଳିଯୁଗ ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯେପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ଅଛ ସେପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ଝୁଲାକୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ଭରିବାକୁ ହେବ । ସଂଶୟରେ ଆସି କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସୀତାକୁ ପାବନ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି କଥାରେ ଅଧିକ ବିସ୍ତାରକୁ ନଯାଇ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ସର୍ବଦା ବିଶେଷ ପାର୍ଟ କରୁଥିବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବିଶେଷ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ କର୍ମ ବିଶେଷ ହୋଇଥାଏ, କୌଣସି କର୍ମ ସାଧାରଣ ହୁଏ ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ଆତ୍ମା ଯେକୌଣସି କର୍ମକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହି କରିଥାଏ ଏବଂ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ କରିଥାଏ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହି କର୍ମ କରନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ

ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣୀର ଉପାଧି ଆପେ-ଆପେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରୟୋଗୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଯୋଗର ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିଚାଲ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****